

ЖИТНО ЗЪРНО

ОКУЛТНО СМИСЛЕНИЕ

КН.

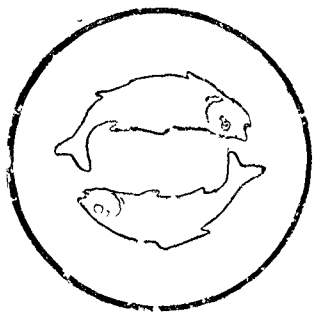
ГОДИНА ЧЕТВЪРТА

1929

10

ЖИТНО ЗЪРНО

ОКУЛТНО СПИСАНИЕ

ГОД. IV — СОФИЯ — ФЕВРУАРИИ — 1929 г. КН. 10

Мисълъ и свѣтлина

Кое е отличителното качество на свѣтлината? — Тя отваря пжтъ на всички сжщества, добри или лоши.

Кое е отличителното качество на топлината? — Тя разширява всички тѣла.

Кое е отличителното качество на човѣка? — Мисълъта. Зато-ва, именно, казватъ, че човѣкъ е мислещо сжщество. Който мисли, никога не се спѣва. Когато човѣкъ мисли, всички пжтища прѣдъ него се отварятъ, и той вижда, дѣ върви. Изгуби ли пжтя, по който върви, той става недоволенъ, обезсърдчава се, съмнѣва се, изгубва вѣра и смисълъ въ живота. Започне ли да мисли, състоянието му веднага се смѣня. Щомъ състоянието на човѣка отъ по-лошо се измѣни въ по-добро, това показва, че той мисли. Който мисли, той е господарь на себе си.

Мисълъта, това е Божественото въ човѣка. За да те уважа-ватъ, трѣбва да дадешъ надмощие на Божественото въ себе си, т. е. трѣбва да мислишъ. Божественото у човѣка започва съ неговата ми-сълъ. Нѣкой казва: „Азъ не мога да направя това, не мога да на-права онова.“ — Който мисли, всичко може да направи. Каже ли, че всичко може да направи, това показва, че той мисли. Мисълъта има

магическа сила, тя прѣвърща нѣщата. Тя може да прѣвърне вжлена въ диамантъ. Когато дойде Божественото у човѣка, т. е. когато той започне да мисли, всички противорѣчия отъ него изчезватъ. Силниятъ човѣкъ всѣкога мисли. Мисълта носи свѣтлина.

Мисълта е магическата тояжка на човѣка. Докато тя е съ него, той има всичко; изгуби ли я, нищо нѣма. Магътъ всѣкога носи въ ръка своята тояжка, както човѣкъ — своята мисълъ. До деня, въ който магътъ носи тояжката си въ ръка, той е магъ; прѣстане ли да я носи, нищо не остава отъ него. Сжщото се отнася и до човѣка: докато човѣкъ носи своята мисълъ, той е магъ, всичко може да направи. Изгуби ли мисълта си, той става обикновенъ човѣкъ.

Безъ мисълъ Любовта не може да се прояви. Когато човѣкъ мисли, и Любовта дохожда. Мисли ли той, всичко е възможно. Защо?— Понеже мисълта е Божественото у човѣка. Щомъ Богъ е въ насъ, всичко е възможно, Невъзможното за безлюбието е възможно за Любовта. Казано е: „Невъзможното за човѣка е възможно за Бога; и невъзможното за Бога е възможно за човѣка.“

Подъ скончанието на вѣка се разбира край на старитѣ възгледи на човѣчеството и начало на нова ера на свѣтлината и любовта, край на насилието и началото на миръ и свобода, край на стария свѣтъ и начало на новия свѣтъ, който ще продължава съ хиляди години въ бъдещето.

* * *

Вървете къмъ новитѣ велики разбирания, чрѣзъ които ще влѣзете въ новата наука на живота. Придобиеете ли новото съзнание, ще знаете . какъ да наредите жиота си на земята: ще знаете, какъ да се обличате, какъ да се храните, какви жилища да правите, какъ да възпитате дѣцата си, ще знаете новитѣ начини и методи за възпитание на цѣлото общество.

* * *

Живѣе ли човѣкъ въ Божията любовъ, той постепенно се приближава къмъ закона на безсмъртието,

Учительтъ.

Б. Боевъ

Ново направление на труда

(Продължение отъ кн. 4),

Най важниятъ факторъ въ еволюцията

„Материята е формата, силитѣ сж съ държанието, Богъ е смисълътъ.“

„При новото съзнание силнитѣ ще отидатъ да служатъ на по-слабитѣ. И този, който слугува, ще се смѣта по развитъ, по-високостоящъ. Но това е реализирано въ Разумния свѣтъ.“

„Гениалността е колективно усилие на всички сжщества, които сж завършили земното си развитие. И доброто не е усилие на вашата душа само. То е резултатъ на цѣлото Небе. И съ мисълта си давашъ ходъ на мъдростта на Цѣлото.“

Учителътъ.

За да може да се разбере природата, тя трѣбва да се изслѣдва по форма, съдържание и смисълъ. Външното изслѣждане е изслѣждане само по форма. По-дълбоко е изслѣждането на силитѣ, които организиратъ формитѣ. Напр. кжсъ металъ за онзи, който изучава нѣщата по форма, е само това, което виждаме съ физическитѣ очи, но за онзи, който изучава и съдържанието, този металъ е нѣщо много повече: той е центъръ на едно динамично поле. вибрационно поле на сили, които се разпространяватъ наоколо. И тѣзи негови строителни сили сж въ връзка съ строителнитѣ сили на Космоса. Сжщото е съ растението, човѣка и пр. Напр. за сензитива всички органи на растението, човѣка и пр. сж проникнати и окръжени отъ одичната свѣтлина, която прѣдставлява строителнитѣ сили на тѣзи органи.

Окултизмътъ отива по-далечъ и изучава смисъла, т.е. разумното, което дава цѣлесъобразностъ на силитѣ, които организиратъ.

Природата, изучена отъ това тройно гледище, какви по-дълбоки мисли, чувства и срѣтмежи ще събули у насъ! Напр. можемъ да съзерцаваме слънчевъ изгрѣвъ: ще се възхищаваме отъ красотата и чудната игра на краскитѣ, отъ промѣната имъ всѣки мигъ; колко дълбоко дѣйствува на душ. та това! Но това е само възприемане на формата. Ако искаме да дойдемъ до съдържанието, ще изучимъ взаимодѣйствието между строителнитѣ сили на земята и слънцето.

Природата освѣнъ физична страна има и духовна, и трѣбва да се изучи съотвѣтствието между тия двѣ страни, т. е. да се изучи на кои физични явления точно кои духовни сили съотвѣтствуватъ. Задъ формата и съдържанието сж разумнитѣ, духовнитѣ сили; тѣхното изу-

даване значи изучаване на природата по смисълъ. Тогазъ всичко около насъ ще ни се яви въ новъ видъ съ една неподозирана отъ насъ красота. Изявлението на разумностъ съставлява висшата красота, въ която и да е областъ на живота, Когато изучимъ разумнитѣ сили, които проникватъ цѣлата природа, ще схванемъ, че въ всичко това, което виждаме около насъ, е изразена любовта на същества, чието съзнание е работи въ едно поле, далечъ по-високо отъ човѣшкото. Ще схванемъ, че върху любовта се крѣпи животътъ на цѣлото битие. По-силнитѣ помагатъ на по-слабитѣ, по-горнитѣ на по-долнитѣ. Това е принципътъ, който прониква цѣлото битие. Любовта, жертвата сж най-великиятъ факторъ за еволюцията.

Когато съ такива разбирания съзерцаваме слънчевъ изгрѣвъ, ние въ съзнанието си ще се издигнемъ до тѣзи същества, които регулиратъ тѣзи природни процеси, ще се стараемъ да се издигнемъ до това поле, въ което работи тѣхното съзнание, да почувствуваме тѣхната любовъ, тѣхната идейностъ. Каква благодарностъ поражда тогазъ въ насъ това, което гледаме около насъ, благодарностъ за всичко това, което тѣзи същества правятъ заради насъ! Но сжщото не е ли и съ всѣко друго явление въ природата, напр. залѣзъ слънце? Спускането на пламтящото кжло подъ хоризонта пакъ ни наумява за тѣзи разумни сили, които регулиратъ така природнитѣ процеси, за да доставятъ намъ и другитѣ природни царства условия годни за развитие, за проява на божественитѣ заложби, скрити въ насъ! Тѣ чъртаятъ планове, които реализирватъ въ течение на милиони години! Тѣ знаятъ, че въ хората има нѣщо цѣнно, което ще прѣодолѣе всички спѣнки и ще се прояви въ края на краищата. И тѣ работятъ отъ любовъ къмъ това красивото, което се крие въ човѣка. макаръ и още да не е проявено. Тѣ сж въодушевени отъ това, което ще стане съ човѣка. И тогазъ изгрѣвъ и залѣзъ, всѣко мръкване и съмване не ни ли трогватъ, не ни ли изпълватъ съ дълбоко чувство на благоговѣние къмъ тѣзи същества, чието съзнание е далечъ надъ нашето по широтата си! Всѣко едно явление около насъ осѣзателно ни наумява за неизмѣнната любовъ, която тѣ изливатъ върху насъ. При такъво разбиране ще чувствуваме будността на тѣзи прѣизпълнени съ любовъ сърца. Тогазъ на кждѣто и да се обърнемъ, всичко ни наумява за възвишения миръ, въ който тѣ работятъ! При такъво разбиране съмването, мръкването, изгрѣвътъ, залѣзътъ и пр, не сж вече механични процеси, а любовни, духовни процеси, Тѣзи явления тогазъ ставатъ за насъ поводъ да издигнемъ мисълта си до това поле, въ което работятъ тѣзи същества на любовта и разумността. Любовта и разумността проникватъ цѣлата природа. Движението на земята около осъта си или по своята орбита не е само механиченъ, но разуменъ процесъ. Ако не схванемъ това, тогазъ ние не отиваме при изслѣдването си до смисъла на нѣщата, а оставаме само при формитѣ!

Ти си въ гората и чувашъ шума на дъждовнитѣ капки по листата. Чувствувашъ радостта на всѣко цвѣте, трѣвица, дръвче. Тогазъ музиката на дъждовнитѣ капки пакъ ще събуди въ тебе мисълта за тѣзи същества, които съ любовта и жертвата си регули-

ратъ природнитѣ процеси. И тогазъ въ тая музика ти ще доловишъ красотата, която по-рано не си подозиралъ.

При такива схващания, съзерцанието на кое да е явление въ природата ще развие нашитѣ по-дълбоки сили! Защото щомъ мислимъ за тѣзи възвишени сжщества на любовта и жертвата, ние се свързваме съ тѣхъ вжтрѣшно, и тогазъ тѣхната радостъ, тѣхниятъ миръ се изливатъ върху насъ. Ние вече влизаме въ съприкосновение съ тѣхното поле на дѣйностъ. Тогазъ тѣзи явления нагледъ най-обикновени ще ни издигнатъ до интензивенъ вжтрѣшенъ животъ, напомняйки ни за възвишения свѣтъ, въ който дѣйствува съзнанието на тѣзи сжщества.

Защо тѣ правятъ това? Тѣ го правятъ отъ любовъ къмъ Първичната Причина, тѣ служатъ на Бога. Учителътъ казва: „Човѣшката личностъ е отражение на Бога.“ Тѣзи сжщества обичатъ божественото въ насъ.

Въ всички природни процеси виждаме дѣйността имъ! Защо цвѣтята ни изпълватъ съ радостъ, защо причиняватъ у насъ копнежъ къмъ единъ красивъ, възвишенъ свѣтъ, чиято реалностъ чувствуваме дълбоко въ душитѣ си? Защото у тѣхъ работятъ сили, които изхождатъ отъ този възвишенъ свѣтъ. И чрѣзъ тѣхъ ние можемъ да се свържемъ съ тѣзи напреднали сжщества, които работятъ въ тѣхъ.

Тѣзи сжщества не чакатъ нищо отъ насъ, а само даватъ. Тѣ сж научили, че даването е единствениятъ източникъ на радостъ, щастие, творчество.

Тѣ вече живѣятъ това, къмъ което ние се стрѣгамъ. Отъ „мжчение“ и „трудъ“ човѣкъ ще се издигне до „работа.“ Но тѣ вече сж реализирали това.

И така, работата, това ново направление на труда за насъ, лежи въ основата на космичния животъ. И така, този новъ начинъ на дѣйностъ не е нѣщо неестествено, необикновено, но то е именно нормалното, естественото въ живота на вселената. Да реализираме това на земята, това значи да реализираме небето на земята. Да преминемъ отъ мжчение и трудъ къмъ работата, това не само че не е нѣщо неестествено, но на противъ, то е влизане въ хармония съ Разумния свѣтъ, влизане въ хармония съ законитѣ, лежащи въ основитѣ на цѣлото битие.

Когато любовта стане импулсъ на труда, нашата дѣйностъ ще бжде въ хармония съ живота на цѣлата вселена и на тѣзи разумни сили, които регулиратъ цѣлия животъ.

Този новъ начинъ на дѣйностъ иде по законитѣ на развитието, защото еволюцията е проява на силитѣ, заложили въ монадата Човѣшката душа е проекция на Цѣлото, на Първичната Причина, И еволюцията се състои въ все по-голѣма и по-голѣма проява на божественото чрѣзъ насъ.

Новиятъ начинъ на дѣйностъ разширява съзнанието.

„Ние трѣбва да събудимъ свѣрх-съзнанието у насъ.“

Учителътъ.

Има законъ: „Когато отидемъ при по-долнитѣ, по-горнитѣ ще дойдатъ при насъ“. Когато човѣкъ прѣмине отъ мжчението и труда

към работата, той вече съдѣйността си се приближава до тѣзи напреднали същества, за които става дума по-горе. И понеже неговото съзнание идва въ хармония съ тѣхъ, той вече може да влѣзе въ съзнателна връзка, въ вжтрѣшно общение съ тѣхъ. Човѣкъ влиза въ вжтрѣшно общение съ всички същества, чиито вибрации сж подобни на неговитѣ. Учителътъ казва: „Когато човѣкъ мисли нѣщо положително или отрицателно, той влиза въ свръзка съ всички същества, които иматъ подобна мисль. Напримѣръ, ако имашъ съмнѣние, влизашъ въ връзка съ всички същества които се съмняватъ.“ Когато проявява духъ на служене, доброта, той влиза въ свръзка съ всички добри същества, въ този моментъ той образува едно съ тѣхъ. А влизането на човѣка, въз основа на този законъ въ свръзка съ всички добри хора и други напреднали същества, му дава сила; това прѣдставлява единъ видъ тилъ, вжтрѣшна опора.

Влизането, въз основа на този законъ въ общение съ тѣзи напреднали същества се отразява много благотворно върху събуждането на вжтрѣшнитѣ, по-дълбоки сили на душата.

По какво се познава, че човѣкъ съ съзна. нието си вече живѣе въ този Разуменъ свѣтъ? Чрѣзъ радостта и мира, които чувствува.

Тази радостъ, подеъмъ, това разширение вече показватъ, че съзнанието на човѣка вече работи въ едно по високо поле и е въ свръзка съ напредналитѣ същества, които сж надъ насъ.

За излюпването на яйцето е необходима извѣстна топлина. Сжщо така, за да могатъ да се събудятъ у човѣка вжтрѣшнитѣ, душевнитѣ органи на свърхсъзнателния животъ, трѣбва подходяща срѣда. А такава срѣда е този духъ на служене. Когато човѣкъ се издигне отъ мжчението и труда до работата, то у него вече се проявява не личността, но нѣщо по-горно отъ личността, а именно душата, божественото. Въ сжщность днесъ въ много рѣдки случаи Душата се проявява. (Тукъ подъ Душа разбирамъ разумното, възвишеното, което работи въ човѣка). Това, което се гнѣви, безпокои, съмнѣва се и пр. — това е личността. Но въ момента, когато се проявява душата, се чувствува миръ, радостъ, подеъмъ. Понѣкога това сж прѣживѣвания, които траятъ само една секунда, но тѣ даватъ на човѣка понятие за красотата на свърхсъзнателния животъ, и за силата която той придава на човѣка.

Ето защо при това ново направление на труда човѣкъ, изявявайки все повече Душата, едновременно съ това все повече и повече навлиза въ свърхсъзнателния животъ.

Единъ материалистъ не може да обясни източника на радостта при себеотрицателната дѣйностъ. Тая радостъ е вече единъ критеріумъ, че човѣкъ се намира въ правия, въ истинския пътъ чрѣзъ който се свързва съ Реалното въ свѣта.

Когато считаашъ нѣщо за свое, ти си още въ стария животъ, но когато считаашъ, че всичко е на Бога, тогазъ ти си свободенъ. Защо стариятъ начинъ на дѣйностъ прави човѣка робъ на труда, а новото направление на труда го освобождава? При новия начинъ на дѣйностъ човѣкъ проявява Разумното въ себе си, а то е сами-

ягъ човѣкъ. Ёто защо тогазъ той е по-свободенъ, т. е. не ограничава проявата на Разумното въ себе, дава му пжтъ да се прояви.

Новиятъ начинъ на дѣйностъ разрѣшава всички въпроси.

„Когато Първичната Причина работи въ васъ, дайте ѝ широкъ пжтъ. Ако работи вътрѣ въ тебе, и ти противодѣйствувашъ, ще се смажешъ, а ако искашъ да ѝ се наложишъ, ще се счупишъ“.

„Богъ направи този свѣтъ не за роби, за насилие, а за забавление на своитѣ възлюбени дѣца“.

Учителътъ.

И така, три сж фазитѣ, прѣзъ които минава човѣшката дѣйностъ при своето развитие. Бѣше казано вече по-рано, че при мъчение човѣкъ дѣйствува поради насилие, при труда поради дългъ, а при работата отъ любовъ. Учителътъ казва: „Който се е мъчилъ, да почне да се труди, а който съ труди, да почне да работи“.

Новиятъ начинъ на дѣйностъ разрѣшава всички въпроси: лични, индивидуални, духовни, обществени, общочовѣшки и космически. Прѣди всичко този новъ начинъ на дѣйностъ ще се отрази върху физическото здраве на човѣка, понеже духовниятъ подеъмъ е изворъ между другото и на здравие. Болестъта е дисхармония въ организма. За нѣкои може да се види странно на пръвъ погледъ, че има общо между здравето и този начинъ на дѣйностъ. Но това се основава на слѣдния законъ: Духътъ внася хармония и сила на всѣкъждѣ, дѣто се проявява. Има течение на Божественъ животъ, който се излива въ душитѣ. Когато човѣкъ е изпълненъ съ отрицателни мисли, той не може да приеме това течение въ себе си, понеже е въ дисхармония съ него, и това дава прѣдразположение къмъ болестъта. А когато човѣкъ живѣе въ доброто, той е въ хармония съ туй течение, приема го въ себе си и то влива прѣди всичко нови жизнени струи въ душевния му животъ и по-нататкъ прониква до физичното му тѣло и го укрѣпва. Тепърва при новото направление на труда човѣкъ идва при благоприятни условия, при които ще почне да се учи, ще расте и ще докара дарбитѣ си до небивалъ разцвѣтъ.

При новото направление на труда човѣкъ се поставя прѣди всичко въ хармония съ Първичната Причина. При новия начинъ на дѣйностъ той се освобождава отъ тревогитѣ и безпокойствата, защото съзнанието му прѣбивава въ едно поле, дѣто всички противорѣчия се примиряватъ и трансформиратъ.

Този начинъ на дѣйностъ ще разрѣши и всички други въпроси. Да вземемъ за примѣръ възпитателната проблема. Новиятъ начинъ на дѣйностъ е въ хармония съ дѣтската природа, отговаря на нейнитѣ нужди. Да си спомнимъ за идеалистичния периодъ, прѣзъ който минава младежътъ прѣзъ третия периодъ отъ 14 до 21 година. Какъ се проявява у него копнежътъ да работи за общочовѣшкото благо, а не за лични цѣли, за кариеризъмъ! Новъ духъ трѣбва да проникне въ училищата! Новиятъ начинъ на дѣйностъ ще даде възможностъ да се

прояви този неговъ копнежъ къмъ единъ по-красивъ свѣтъ, ще даде храна на този идеализъмъ, за да може той да остане трайна чѣрта въ душата и по-нататкъ, прѣзъ цѣлия животъ.

И всички други въпроси ще намѣрятъ разрѣшение чрѣзъ новия начинъ на дѣйность, който ще прониква новата култура, която иде, и който начинъ на кратко може да се изрази съ тѣзи три думи **Служене на Бога!**

Практически окултизмъ.

(Писмо до единъ далеченъ братъ).

Четохъ статиитъ ви по правото хранене. Продължавайте да пишете и хвърляте, кждѣто можете около васъ, съ примѣра и съ перото сѣменца: нѣкои отъ тѣхъ ще паднатъ въ неплодна почва, други въ плодна, и тѣ, кои по-малко, кои повече, ще растятъ и ще дадатъ плодъ.

Човѣкъ не трѣбва да се мисли нещастенъ, ограниченъ, понеже това, което той мисли, става. Сжществено е да вложимъ въ насъ и въ тѣзи, на които искаме да помагаме, мисълта и убѣждението, че спасението е въ самия човѣкъ, въ стрѣмежа ни да се издигаме.

Споредъ новото учение, сега ние всички имаме най-добритъ условия за развитие. За да успѣемъ въ живота. въ обществото, въ сѣмейството, трѣбва да бждемъ вжтрѣшно силни, Тая сила не се добива съ магии, внушения или помощи отъ вънъ, но съ постоянна, всѣкидневна работа върху себе си и въ себе си. Най-цѣнниятъ даръ, който вие можете да направите на вашия другаръ, е да го убѣдите, че той има въ себе си всички възможности на гения, на светията, които той самъ съ помощта на вжтрѣшна свѣтлина може да пробуди и развие. Ако той начене да работи безъ да бърза, но безъ спиране, безъ друго ще има и най-добритъ условия за прогресъ. Защото върховниятъ законъ въ вселената е развитието, и всички сили помагатъ томува, който желае това.

Обаче нужно е търпѣние, да знаемъ, че и водата на океанитъ се е събирала капка по капка въ течение на безкрайни епохи: ние сме вѣчни; важно е посоката, къмъ която вървимъ. Макаръ и по стѣпка, ние всѣки день трѣбва да възлизаме, да обичаме живота, ближния и условията, при които природата ни е поставила да живѣемъ. За всичко да благодаримъ и всичко да използваме за добро.

Човѣкъ, който иска да напрѣдва, да се развива, използва всички условия, които днесъ има, съ благодарность: използва добритъ, за да се учи и черпи нови сили отъ борбата съ лошитъ. Учителтъ казва: „Ако днесъ живѣешъ добръ, и утрѣ ще

живѣешъ по сжщия начинъ; трѣбва да се радвате на печалбата, която днесъ имате“. Понѣкога ние сме смѣшни; малкиягъ нашъ умъ занимаваме съ голѣми проекти за утрѣ, изоставяйки прѣдстоящитѣ за днесъ задачи: приличаме на ученика, който вмѣсто да учи задачитѣ, които учителятъ всѣки день му дава, губи врѣмето си да мисли за задачи, които не е получилъ още, или повтаря старитѣ, които вече е изучавалъ. Така ние трѣбва да се занимаваме съ днешното, да търсимъ днесъ да живѣемъ добръ и да учимъ; ако всѣки день постѣпваме така, на края на годината ще имаме нашия дипломъ, ще се радваме и ще използваме добръ земния си животъ.

Въ работата ни трѣбва да има методъ, да учимъ по една лекция на веднѣжъ и да имаме само единъ Учителъ. Който пие вода отъ много извори, ще си развали стомаха. Всѣки мегодъ или учение прѣдставлява стѣпало на стѣлбата, по която се изкачваме. Вамъ е известно, че стѣпало по стѣпало се възлиза по една стѣлба, и само при падане се взиматъ всички наведнѣжъ. Съзнателниятъ ученикъ трѣбва да знае, върху кое стѣпало се намира. И само спѣдъ като е поставилъ добръ единия си кракъ, вдига другия върху по-горното стѣпало. Само тухла по тухла ще изградимъ нашата сграда.

Да знаемъ да се хранимъ е първата стѣпка за този, който иска да изучава тайнитѣ на природата и да живѣе хармонично съ нея. Едно прѣустройство въ храненето се налага. И то щѣ стане; въ тази посока работятъ в и с ш и сили, чрѣзъ идеалиститѣ въ цѣлия свѣтъ и чрѣзъ човѣшкитѣ органи, бунтуващи се противъ неправилния режимъ, наложенъ отъ традицията. Прѣобразованието нѣма да стане съ сила, но съ убѣждението, което се ражда въ всѣки едно, който се е пробудилъ за новъ животъ, къмъ нови идеали.

Тукъ у насъ вегетарианството се разпространява бързо: виждаме да расте едно ново поколение съ по-чисти тѣла, съ умове по-свѣтли, носящи новата култура. Виждайки това, намъ се налага да бждемъ оптимисти, защото явно е, че природата неуморно, навсѣкждѣ върши своята работа. и че никакъвъ пигмей въ човѣшка форма не може да я спре. Той ще бжде влаченъ или смачканъ. Сега въ свѣта иде нова раса. Тя възниква на всѣкждѣ. Ние сме прѣдъ единъ процесъ, който може да се сравни съ прѣвръщането на бубата въ пашкулъ и на последния въ пеперуда. Бубитѣ се завиватъ всички, но едни по-рано, а други по-късно. Така е съ днешната раса съ днешнитѣ хора. Рано или късно всички ще се завиятъ. Но ние ако можемъ да направимъ това по-рано, да не отлагаме, нито да се безпокоимъ за закъснѣващитѣ, били тѣ роднини или приятели. Щомъ можемъ да направимъ крачка напредъ, трѣбва да я направимъ. Защото само тогава можемъ да бждемъ по-силни и да помагаме на тѣзи, които обичаме и които сж останали назадъ.

Едно трѣбва да знаемъ: че върховниятъ законъ на битието има само двѣ движения, на които се подчиняватъ всички сжщества: едно възходящо, друго — низходящо. Който не се възкачва, слиза. Срѣденъ пътъ нѣма. Почивка не сжществува. Затова трѣбва всѣки день да приключваме нашия духовенъ балансъ съ единъ възходящъ активъ и отъ друго да не се безпокоимъ. Да мислимъ доброто, да

желаемъ доброто; ако сгрѣшимъ, да поправимъ грѣшките си и да обичаме живота. Свѣтлината не се намира нито въ Самария, нито въ Ерусалимъ — но е вжтрѣ въ насъ.

Условията, при които ние днесъ живѣемъ, както вие казвате въ писмото си, не сж идеални. Но ние не можемъ да изоставиме обществото. То е срѣда, въ която Богъ ни е поставилъ да живѣемъ, защото тамъ е нашето мѣсто. Ние имаме задължения, връзки съ тѣзи, които ни заобикалятъ; трѣбва да платимъ нашите задължения до стотинка. Едно врѣме духовните хора бѣгаха въ пещерите, далечъ отъ свѣта. Но тѣ не постигаха цѣлѣта. Ние, хората на днешната епоха, трѣбва да бждемъ силни, понасяйки всѣкидневните изпитания, защото хората на новата раса нѣма да избѣгватъ отъ свѣта, напротивъ — тѣ ще го завладѣятъ и трансформиратъ.

Въ Писанието се чете: „Ще дойде врѣме, когато вълкътъ и агнето заедно ще пасятъ.“ Трѣбватъ ни постоянство, вѣра и работа. Божественото Всемирно съзнание е будно. Учителътъ повтаря „За лошите, по-лоши врѣмена огъ тѣзи, които ще дойдатъ, нѣма, а за добрите — по-добри нѣ е имало.“ Въ свѣта ще станатъ голѣми прѣобразования; всичко това, което е пророкувано, ще бжде, и нѣщо повече. Ще стане едно голѣмо, вжтрѣшно прѣобразование у хората.

Вие се оплаквате, че вашите не могатъ да разбератъ ползата отъ вегетарианството. Не трѣбва да се безпокоите. Крушата не може да се откъсне, прѣди да е узрѣла. Всѣко нѣщо има своето врѣме. Въ всѣко нѣщо трѣбва свобода. Най-важното, обаче, сж добрите мисли, толерантностъ и любовъ. Трѣбва търпѣние и твърдостъ, това е борбата между старото и новото. Хората не сж лоши, но невѣжеството и традициите ги спъватъ. Всичко обаче ще се изправи. Чакали сме въ по-неблагоприятни условия толкозъ хиляди години, сега сме при прага на единъ новъ животъ за всички. Трѣбва да се радваме и да благодаримъ на Бога, че ни е далъ свѣтлина и животъ въ такава важна епоха, каквата е сегашната, щото да можемъ съзнателно да присъствуваме на тази голѣма работа на природата, на това прѣминаване на човѣчеството отъ старата къмъ една нова култура,

Бждете увѣренъ, че днешната култура съ своите методи е осждена. Отъ старото нѣма да остане поменъ, и това ние ще го видимъ. Други сж, които работятъ. Ние трѣбва само да държимъ ума си и сърцето си будни. Крайно активни да помагаме, където можемъ по всѣкакъвъ начинъ, тактично използвайки най-малките прояви на нашите братя и близки за да ги пробудимъ.

Нека божествената свѣтлина ръководи нашите стѣпки.

Братски поздрави:

А. Бертоли.

София, февруарий, 1929 год,

Духът на нероденитъ

(Духът на новата раса)

(Продължение отъ кн. 8—9).

Вие можете да ограничавате мошеничествата на затворенитъ въ тѣлата същества. Можете съ надзоръ да подобрявате тѣзи същества. Изхвърлени отъ земната имъ дрѣха отвѣдъ човѣшкия надзоръ, тѣхъ ги влече да се съединятъ съ тѣмъ подобнитъ прѣстѣпници, тласкани да извършатъ злодѣяния като сръдство за отмъщение.

Тѣй прѣдизвиква законното убийство още повече убийци. Затова още веднѣжъ: Не убивайте — дори и прѣстѣпници. Тѣхната смъртъ ни тѣмъ, ни в амъ помага. Ограничете дѣйствиетата имъ и тѣй имъ излѣкувайте душитѣ. Постѣпвайте съ тѣхъ като съ болни. защото тѣ морално болѣдуватъ. Душитѣ имъ съ млади — млади, както вашитѣ съ нѣкога били — и слаби и невѣжи, Дайте имъ вашата мъдростъ и вашата морална сила. Слѣдвайте закона на любовта!

Ако вие сте наистина по-стариятъ, по-развитиятъ, то дългъ ви се налага да помагате, да ръководите, да поучавате, да обичате. Но, ако продължавате да осъждате на смъртъ и да прѣзирате — то вие не сте много по-високо надъ прѣстѣпника.

Тогава вие сами сте виновни, поради липса на разбирателство и любовъ — отъ което произлизатъ прѣстѣпницитѣ.

Не може да има ловъ тамъ — било отъ безумие на мода или спортъ — кждѣто азъ се изявявамъ. Който прави това или го причинява, извършва тежко прѣстѣпление противъ моя мораленъ законъ, който цѣлъ почива на любовъ.

Вашитѣ кожи вие ги обичате, защото тѣ . . . струватъ толкова много (тѣхната цѣна: живота и страданията на животни, струватъ наистина много!)

Вашитѣ пера, тѣхъ ги скубятъ отъ убити (често и отъ живи) птици, чиито малки трѣбва да гинатъ въ гнѣздото — за да можете вие да се разхождате съ особени шапки.

И неродени тѣлца се изрѣзватъ изъ майчинитѣ утроби, за да можете вие отъ кожичката имъ да носите меки ръкавици . . .

Само видѣтъ на такива нѣща наранява всѣка поразъ менъ; и кждѣто се носятъ подобни нѣща, азъ трѣбва да съмъ далечъ.

Не разбирате ли, че подобенънажитѣ тежи отъ проклятие — и че всѣки, който пипне това отъ пожелание или суета, подлежи на неговото проклятие?

Не разбирате ли, че вашиятъ блѣсъкъ е гнусенъ въ очитѣ на всѣкиго, който като мене — вижда и чувствува скръбта и страха, които го придружаватъ?

Мнозина отъ васъ — въ основата си морални и чувствителни — никога не бихте помислили съ собственитѣ си ръцѣ да извършите това, което карате други да извършватъ за васъ.

Ала и вие еднакво сте виновни — и, ако само за отсъствието на любов, което у мене тежи много — както и онзи, който убива, за да удовлетвори вашето болезнено удобство.

Убийство за спортъ, за удоволствие, е ужасно нещо — непонятно за всички деца на бъдещата раса.

Не сте ли никога вървѣли въ единъ хубавъ день прѣзъ поле и гора; не ви ли е дѣйствувало като просвѣтление синото небе, златното слънце прѣзъ клони и листи, пѣсната трѣва и храсталака? Какъ можеше да ви подбуди такова зрѣлище да отивате тамъ да убивате?

Не сте ли се никога натъквали на кървавитѣ слѣди на едно ранено животно или на едно умиращо, гръмнато отъ нѣкой буенъ спортствуващъ ловецъ, но недоубито. Не сте ли виждали нѣкога животно въ ужасно разкъсващитѣ хватки на нѣкой капанъ, и не сте ли виждали борбата му съ смъргъта, неговитѣ отчаяни мжки да се освободи?

И все пакъ можете да отивате и убивате тия бодри същества, които като васъ се радватъ на живота въ царството на небесната природа? И можете да унищожавате тия незлобиви същества — само за да се хвалите съ числото на тия, които ви е сте убили?

Вървете, правете, каквото щете, ако не можете да противостоите на желанието, което ви кара да се настървявате за убийство и кръвъ. Ала не се надѣвайте, че така ще се приближите до мене. Радостта и красотата на новата раса ще бждатъ защитени отъ вашето влияние, защото самото ви присѣствие би накърнило нейната чистота.

Който иска да влѣзе въ общение съ менъ, ще се остави отъ лова на грабливи животни. Тия същества сж създания на собствената ви жестокостъ. Когато вие въ миналото — въ далечни години — сте дресирали (обучавали) домашни животни за ловъ, развили сте вие ония видове животни, отъ които сега се боите. Вие сте вмъкнали въ тѣхъ вашата свирѣпостъ. Тѣй напада едно животно друго, защото човѣкътъ го учи тѣй.

Голѣма е вината на човѣцитѣ спрѣмо животното царство. Кога той ще пожелае да я угаси, и чрѣзъ дѣлата на съжалението и на добрината да поправи своитѣ жестоки прѣстѣпления?

Човѣкътъ е билъ и ще бжде едничкиятъ фалшивъ (невѣренъ) тонъ въ симфонията на природата, — едничкото тъмно петно въ творението на Създателя. Човѣкътъ е станалъ една опасностъ за свършенното изпълнение на Божия планъ. И все пакъ той е създаденъ — и при все това той е прѣдначенъ да стане неговото славно увѣнчание.

Нему е дадено самосъзнание и силата на мисълта, за да развие своитѣ божествени качества. Какъ той е злоупотрѣбилъ съ тоя повѣренъ даръ Божий!

Сега въ бъдеще той ще придобие по висше самосъзнание — и ще се знае едно съ всѣки животъ. Тогава той не ще прави вече зло, което е вършилъ въ миналото. Тогава той ще научи всички да обича, както сега само себе си обича.

Да, — дори и насѣкомитѣ, прѣзренитѣ! И това сж създания на вашата умраза. на лоши човѣшки мисли. Не мислете, че съ изгрѣб-

лението имъ ще се избавите отъ тѣхъ. И тия ще взематъ нови форми — и още по отровни (ядовити), благодарение на отвратителнитѣ чувства, съ които вие все още можете да убивате.

Това сж факти, познати на ония, които съвършено разбиратъ закона — факти, които сж видими въ по-висшитѣ области, невидими за човѣка, който е заслѣпенъ отъ самосъздадени причини.

Изслѣдвайте — и живѣйте — закона. Тогава ще знаете и ще виждате.

Вашата завистъ и гнѣвъ, ващиятъ ламтежъ и жестокость, ващето скжперническо дълбание за сърдня, ващата порочность, вашитѣ скрити, грозни мисли, които тѣй обилно испращате отъ день въ день, дори и всѣки часъ — всичко това прѣдава на насѣкомитѣ ония качества, съ които ви досаждатъ.

Съ формитѣ не се унищожаватъ мислитѣ, които събуждатъ живота на насѣкомитѣ. Затова трѣбва да прѣкъснете ващата умраза, страха си, злитѣ си мисли. Само чрѣзъ по-чисти мисли — чрѣзъ мислитѣ на любовта можете да изкорените силата, която е изникнала въ миналото (може би и вчера) чрѣзъ собствената ви безжалостна мисль.

Мждреци, а дори и обикновени хора, сж изпитали, че никое животно, ни насѣкомо не мжчи ония, които живѣятъ закона на любовта, т. е. обичатъ всѣки животъ.

Нѣкога и вие ще знаете, както и азъ: че Единниятъ животъ живѣе у всички. Убийстро, значи да лишишъ живота отъ формата му: да отнемешъ на Бога формата на единъ изразъ.

Той е цѣлия животъ.

Животътъ, тайнствената сила, която човѣкъ никога не може да отгатне, е Божествената сжщина — едничката дѣйствителность въ всичко, въ васъ, въ Менъ.

Чистота отъ отрова.

Защо ядете, пиете, дишате вие всички — или почти всички — отрова, и дори я впрѣсквате въ кръвта си?

Защото други правятъ това? Отъ необмисленъ навикъ? За удоволствие на плътскитѣ си чувства? Поради страхъ отъ болестъ и смъртъ? За да забравите грижи и мжки? Или по какви други причини?

Ни една отъ тия причини ми се вижда основателна.

Никоя отъ тия причини би могла да влияе на духовнитѣ, които се стрѣмятъ къмъ чистота, която ще има новата раса.

Тѣзи раса ще счита за най-голѣмо безумие сегашното удоволствие отъ отровата — тя ще вижда причинитѣ, споредъ които защищаватъ употребението имъ, като достатъчно обяснение за жалкото състояние на моралното мислово развитие на днешното човѣчесто.

Отсжтствие отъ желание за жертва, лекомислие, доброволно подчинение на плътскитѣ нужди и желанія, неяснота по отношение на продължението на съзнателното битие — всичко това сж знаци на една млада степенъ на развитие, която трѣбва да се прѣвъзмogne, прѣди да стане приемането въ новата раса,

Месо — трѣбва ли още веднажъ да ви казвамъ, че е отровно . . . независимо отъ прѣстѣплението, което тежи върху му.

Не само защото животнитѣ сж повечето болни, и че вие правите отъ смилателнитѣ си органи гробници, и така ги осквернявате, съ останки отъ мърши, но и вкарвате чрѣзъ кръвта си съ месото животински недостатѣци. Гнѣвъ, страхъ и умраза, които движатъ животното при клането — тѣ влизатъ въ кръвта . . . и ви тровятъ,

Това ви прави раздразнителни, чувствени и неспокойни, подтиква вашитѣ страсти и възбужда желанието за силни питиета и възбудителни корени.

Всѣкакви причини има противъ яденето на месото — здравствени, физиологически, стопански, етически и окултни. Четете книгитѣ „За и противъ месоядството.“ Тогава (азъ не се впускамъ да споря съ васъ върху устройството на жбитѣ ви и дължината на вашитѣ черва) погледнете около си и вижте убѣдителния фактъ: че мнозина сж тъй бодри, безъ да иматъ нужда отъ месо.

Но прѣди всичко помислете, какво ще ви кажа: никаква кръвъ не ще се допре до устнитѣ на ония, въ които азъ трѣбва да се изаявя! И нито едно живо сжщество не трѣбва за тѣхъ да умрѣ или да страда.

Алкохолъ . . . да, че той вреди въ голѣмо количество употребяванъ, всички сте съгласни. Но и всѣка капка отъ него е отровна.

Дали погълнатъ като ракия или лѣкаство, или възприетъ като парфюмъ, или вкаранъ въ кожата, дали естествено или прѣобразено — еднакво врѣди както на моралното или умственото, тъй и на физическото здраве. И всѣко най-малко — всѣки най-тънъкъ дѣхъ отъ това въ стаята — извиква нежелателни сжщества, които омѣрсяватъ свѣта около васъ. По тоя начинъ за васъ и вашитѣ това е отрова.

Той може да съживява, да ви прави духовити, да ви сгорещава и да мами чувството на благосъстояние. Той дѣйствува подобно на пламъка: едно блѣскаво зрѣлище — послѣдвано отъ мракъ.

Въ сжщность той обезсилва. Обезсилва мозъка, обезсилва чувствителността на нервитѣ, обезсилва расждителността, обезсилва храносмилателността, мускулитѣ, моралния устой, ясниятъ погледъ. Обезсилва всѣки органъ.

Най-лошото отъ всичко: той обезсилва — дори въ най-малки количества приетъ — ония органи, които криятъ въ себе си дрѣмещата способностъ на свърчувственото, дори на духовното виждане. Отъ дълго врѣме поврѣдени и неупотрѣбвани, отъ нечистотата на човѣцитѣ направени непотрѣбни и тъй оставени — ще бждатъ тия органи съживени въ дѣцата на моята раса.

Едничко чрѣзъ чистота — не само отъ алкохолъ, но и отъ всѣка страсть и отравяне — ще могатъ тѣ да постигнатъ истинското си прѣдназначение.

Каквото е казано за алкохола — сжщото се отнася и за опума, морфина и други отрови, а сжщо и за тютюна. Защото никотинътъ е отрова — ако и човѣкъ да пуши и да стигне 100 години.

Тютюнътъ упоява — то значи: той упоява чувствата, нервитѣ, дѣятелността на разума и всички ония способности, на които влияе алкохолътъ.

Ако и пушенето да не е прѣстѣпно, както месоядството, и да не изкушава, както алкохола — то е по-отвратително отъ двѣтѣ.

Пушачѣтъ замърсява въздуха съ своя ужасенъ навикъ, — за отвращение и опасностъ за здравето на околнитѣ. Едно съ своя пушекъ и послѣ съ дѣха си и отвратителнитѣ магнетични излъчвания, той става до мъжа натрапчивъ.

Тази безпощадностъ къмъ другитѣ — чрѣзъ която пушачѣтъ доказва крайното си себелюбие — това само прави невъзможно, щото кой и да е членъ отъ моята раса да пуши.

Най-опасната група отъ отрови — ако и научно прѣдписани — сж веществата за присаждане. Серуми и всички сния умразни нѣща, които ви се вкарватъ въ кръвта и я тровятъ.

Диви племена (колко луди!) гледатъ съ страхопочитание танцитѣ на своя „мждъръ“ лѣкаръ.

Вашигѣ праотци (колко безумно!) се подлагаха вѣрующи на грубото кръвопускане отъ жилитѣ отъ своитѣ „мждри“ лѣкари. — които навсѣкждѣ го употрѣбяха, колкото и болезнено да е било то.

А вие сега довѣрително се оставяте да ви заразяватъ кръвта чрѣзъ вредни гной-образуващи материи.

Най-лошитѣ отъ тѣхъ сж серумитѣ — произведени отъ болести — които сж придобити отъ опити за смѣтка на много страдания надъ животни и човѣци.

Най-главно за това присаждането ще бжде изхвърлено отъ новата раса.

Тамъ болеститѣ ще бждатъ прѣдпазени. Не чрѣзъ употрѣбяване на отрови или чрѣзъ впрѣскване на гной — но чрѣзъ здравъ и естественъ животъ, чрѣзъ чистота на храна, на всѣко дѣйствие, на всѣка мисль.

Само чрѣзъ чистота.

Навици — безсмислени навици — сж ви завладѣли. Тѣ тровятъ съществуването ви и ви лишаватъ отъ чиститѣ радости на живота. Чрѣзъ вашигѣ навици — вашигѣ безсмислени навици — сте си създали инстинкти и желаня, които сега изискватъ послушание отъ васъ. Вие сте станали роби на привычката, вмѣсто майстори на сждбата.

По навикъ правите всичко, каквото правите. По навикъ се шлянкате въ живота, дебнещи всѣко прѣходно удоволствие. . . вмѣсто да спечелимъ оная велика, трайна радостъ, която се ражда отъ чистота и освобождение отъ господството на навицитѣ. Моята раса ще бжде издигната надъ произвола на ограничаващитѣ навици.

Чистота отъ дребнавости

Вие, растящи богове, — научете се да познавате сами себе си . . . какво сте вие сега повече отъ мънички калаени богове върху цокли? Праздни като цокълтъ, тѣй и фигурата, и вжтрѣ нищо друго, осяѣнъ задушливъ въздухъ, който надува личността ви.

Би било смѣшно . . . ако не бѣше тѣй много за съжаление дребнаво, ако дребнавостта не би била ключтъ на нотитѣ на вашия животъ! Моля: азъ не гороря за вашигѣ съсѣди — а за дребнавостта въ самитѣ васъ.

Обгърнете съ погледъ живота си.

Грижливо наблюдавайте подбудителнитѣ причини на всѣко ваше дѣйствие. Прѣтеглете самолюбието си: всичко, което сте правили, за да се харесвате и да прославите самите васъ. И прѣмѣрете съ мѣрки вашата любовъ, всичко, каквото сте направили въ пълна самозабрава.

Сравнете двата резултата.

Кажете ми, ще ме обвините ли въ лъжа, ако твърдя, че цѣлиятъ ви животъ ми се вижда дребнавъ.

Какъ започвате вие деня си заранъ?

Твърдѣ лѣниво, нали, когато се касае за отиване на вашия дюкянъ или чиновнишка работа?

Ала весело, когато очаквате едно приятно съобщение: една екскурзия, една игра, единъ подаръкъ, нѣкоя особена печалба, или посѣщението на нѣкого, който ще ви зарадва?

Поздравлявали ли сте нѣкога радушно утрото, изпълнени съ мисълта, какво можете да направите за другитѣ този день? Да утолите скръбъ, да прѣснете щастие, да помогнете съ всички срѣдства, съ които разполагате — не само съ всичко, що имате, но съ всичко, което можете да бждете?

Тѣй всички мои дѣца ще ставатъ: изпълнени отъ всѣка най-чиста радостъ на самозабрава. Ако ли имате други подбудителни причини, то тѣ сж дребнави.

Еженъ Ледо

Значение на физиогномията*).

Хората обвиняватъ Бога, че Той ги оставилъ въ тъмнина и Го упрѣкватъ въ неговото мълчание. Тѣ съвсѣмъ не сж прави: Богъ много е говорилъ и много е писалъ. Но хората сж и глухи и слѣпи; тѣ не чуватъ и не виждатъ и, което е още по-лошо, тѣ не искатъ нито да чуватъ, нито да виждатъ.

Творението, природата — ето книгата, въ която Богъ е записалъ своитѣ мисли; тази книга, ако човѣкъ би могълъ да я чете, би могла да му даде чудна наука.

Но, уви! Кой мисли върху това? Човѣкъ ходи надлъжъ и наширь по цѣлото лице на земята; той срѣща безброй много форми, числа и цвѣтове, съвсѣмъ неподозирайки, че въ всѣка форма, въ всѣко число и всѣки цвѣтъ, е скрита истина, мисълъ на Божеството,

1) Б. Пр. Казаното за физиогномията важи сжщо и за другитѣ окултни науки: астрология, френология, хиромантия и графология,

чието проявление човѣкъ вижда; защото всѣка форма си има своето смислено значение: тя се явява изразъ на една идея.

Когато дѣтето попадне въ библиотеката на своя баща, то прѣрава и прѣлиства много книги, но не чете никоя отъ тѣхъ; то само се спира затуй, за да погледне картинкитѣ, които му се прѣпрѣчватъ тѣжтомъ; но тѣзи картинки за него сж само празни форми, то съвсѣмъ не разбира тѣхното значение. Ако тази картинка изобразява сандѣка на Пандора, то вижда тамъ само жената, която отваря сандѣка; то не подразбира, че се рѣшава свѣтовната сждба, не подозира ужасното падение на човѣчеството, злото, ксето се въдворило на земята и тази останала още надежда, която позволява да прѣдвидимъ идващото примирение между Бога и хората.

Така постѣпваме обикновено по отношение на великата книга на природата: ние не виждаме нищо, освѣнъ образи, т. е. освѣнъ форми, числа и цвѣтове, при които идеитѣ на тѣзи образи изчезватъ отъ насъ.

Моето съчинение — Трактатъ за човѣшката физиогномия — плодъ на изучаване и практика въ продължение на четиридесетъ години, резултатъ на търпеливи наблюдения и продължителни розмишления — има за своя единичка цѣль да научи на петъ букви отъ азбуката на великата книга на Творението.

Кржгътъ, овалътъ, квадратътъ, тригълникътъ и конусътъ не сж само геометрични форми. Сжществуватъ прѣди всичко нравствени кржгъ и овалъ, интелектуални квадратъ и тригълникъ, материални нитѣ форми на които се явяватъ само въ видъ на знаци, и ние ще видимъ, какви неочаквани заключения произтичатъ отъ тѣзи разни образни форми, щомъ тѣ се приложатъ къмъ човѣшката фигура.

Науката за физиогномията оказва могща помощ на човѣка, посочвайки му съ точностъ основния стрѣмежъ на неговата лична природа; тя му дава срѣдства за изучаване самия себе си, и, давѣйки му знания за неговото нравствено сжщество, тя го поставя на стража по отношение на неговитѣ собствени слабости и му дава възможностъ да избѣгва заблудитѣ и грѣшкитѣ, присжщи на личнитѣ му склонности. Приложени къмъ другитѣ, тя му помага да различава добрия отъ порочния човѣкъ, искрения приятель отъ вѣроломния човѣкъ, който си поставя маската на приятель, само за да прави зло и да лъже; тя изобличава крадоца, който скрива своята игра подъ маската на показната честностъ, лицемѣра, който прѣсторено скрива своята черна душа и своитѣ пороци подъ маската на благочестието.

Изучаването на тази наука е необходимо за всички, но особено на свещеницитѣ, учителитѣ, чиновницитѣ и лѣкаритѣ. На лѣкаритѣ тя имъ дава нѣкои поучителни данни за правилна постановка на диагнозата защото болеститѣ наслояватъ на лицето своеобразенъ печатъ, който показва на болестната причина и не позволява да се смѣсватъ душевнитѣ движения и болеститѣ на тѣлото.

Прѣв.: П. Г. П

Окултизмът като най-важенъ факторъ въ живота на личността и обществото

Биологически днесъ считатъ, че животътъ не е нищо друго освѣнъ резултатъ на редица биохимични и енергетични процеси, извършващи се неизвѣстно защо и създаващи като резултатъ на ентропия всички органически и неорганически форми въ свѣта. Отъ това гледище всичко въ живота се ръководи отъ механически закони, непочиващи на нищо, и цѣлиятъ животъ е напътенъ къмъ никому неизвѣстенъ брѣгъ. Този брѣгъ се нарича усъвършенствуване, а ходътъ къмъ него — развитие, еволюция.

Споредъ новото учение дълбоко въ основата на механичното се крие едно духовно естество, което направлява, което осмисля нѣщата въ своето развитие. Днешната наука, по-право науката прѣзъ 19 вѣкъ е достигнала до тамъ, да вижда въ проявитѣ на природата и живота само механически закономерности.

Окултизмътъ като е градѣлъ неизвѣстно и тихо своитѣ невѣдомни пжтеки на дълбоко познание на свѣта и живота отъ най-стара древностъ до днесъ. той е бивалъ майка на всички отбелѣзани велики прояви въ историята на човѣчеството. Окултизмътъ всѣкога се е явявалъ спасителния брѣгъ, по който се намиратъ вѣчните извори на жива вода, както за личността, така и за човѣчеството въ всичкитѣ негови прояви. Родна земя на всички религии сж били великитѣ окултни школи въ историята, които сж показвали извѣстни пжтеки на възходъ за даденото врѣме. Чиститѣ религии не сж нищо друго, освѣнъ отломъци отъ онази дълбока окултна мъдростъ, създадена прѣзъ вѣковетѣ. Искрени учени днесъ признаватъ една много велика истина, че при залѣзването на човѣшкитѣ култури отъ лицето на земята сж се появявали силни духовни и окултни течения, а сжщо и началото на всѣка нова култура и епоха се ознаменуvalo съ тѣхното силно развитие.

Плъхливо у насъ сж се обучавали и обучаватъ и днесъ хората още отъ малки, че богомилството, това голѣмо окултно движение, което докара възраждането на Европа, е станало причина да пропадне България подъ турското иго. Огдавна въ Европа се признава факта, че богомилството слѣдъ прогонването на прѣдставители и послѣдователи отъ България е било най-голѣмиятъ факторъ съ своитѣ живи идеи за възраждането на закостѣнялата отъ схоластиката сръдновековна Европа. Богомилството, което не е било нищо друго, освѣнъ една силно рзрастнала се окултна школа (това се вижда добръ отъ идеитѣ, които то е разнасяло) се е явило като спасително звено нѣкога на разкапваща се България. Тя не го прие, но то даде пакъ своитѣ плодове на свѣта и на човѣка.

Така окултизмътъ, който всѣкога се е явявалъ въ нова форма, съобразно съ врѣмето, е бивалъ най-главниятъ факторъ съ своитѣ вѣчни сѣмена на новъ свѣжъ животъ, за обновата на културитѣ и човѣчеството. Могатъ да се приведатъ още редица факти за това,

но мѣстото не позволява. Когато човѣка не сж могли да задоволятъ нито науката, нито изкуствата, нито религията, когато той е загубвалъ смисъла на своя грубъ и дѣлниченъ животъ, тогава сж се появявали учители на човѣчеството, гении, поети, писатели, художници и учени, които сж се домогвали до тайнитѣ съкровища на окултизма, взимали сж ги отъ тамъ и сж му ги давали за обнова и напрѣдъкъ. Тѣй човѣчеството е вървѣло напрѣдъ отъ даренията на своитѣ велики Учители, И ние виждаме всѣкога тѣзи личности, но никога не си спомняме за изворитѣ, отъ които сж черпили тѣ.

Въ областъта на новитѣ научни издирвания на особено мѣсто стоятъ тѣзи на видния професоръ Гурвичъ, който доказва излъчването на лжчиста енергия отъ живитѣ клѣтки, и които чрѣзъ нея си влияятъ и въздѣйствуватъ, като произвеждатъ митотични явления (кариокинетични фигури и дѣления). Днесъ по аналогиченъ начинъ се идва до това, което окултизмътъ знае отъ най-дълбока древность, че организмитѣ свѣтятъ и че всѣки организъмъ има своята лжчиста обвивка, тѣло, аура. Тя е спонтаненъ изразителъ на всички вжтрѣшни състояния на живия организъмъ, и специално на човѣка, чрѣзъ нея живитѣ организми си взаимно влияятъ. Чрѣзъ тази лжчиста енергия се създаватъ пжтецитѣ за прѣнасянето прѣзъ пространството на собствената вжтрѣшна, мозъчна, и душевна творба на човѣка — мисълта и чувствата. Днесъ това не е тайна — цѣлиятъ свѣтъ признава тия нѣща. Горниятъ примѣръ доказва, какъ новитѣ открития потвърдяватъ отдавна извѣстни окултни истини. Днесъ науката, минала прѣзъ периода на крайното отрицание на всичко духовно, периода на крайния материализъмъ на 19 в., се връща наново къмъ доказване по единъ чисто експерименталенъ пжтъ на окултнитѣ проблеми. Въпроситѣ за възможността на телепатията, за ясновидството, за невидимото излъчване на свѣтлина отъ организмитѣ и всичко въ природата, не прѣдставляватъ отъ себе си вече нищо тайнствено. Навсѣкждѣ днесъ въ научния свѣтъ се издаватъ гласове за по-голѣма широта, за велики възможности за разбирането на свѣта, въ чиято основа има нѣщо духовно, разумно и неизвѣстно намъ. Единъ виденъ ученъ днесъ, Едгаръ Даке — идва по единъ чисто наученъ пжтъ да подкрѣпи старитѣ схващания на окултизма. Той ни доказва, че старитѣ легенди сж били истинска човѣшка прѣживѣлица; той хвърля сжщо много свѣтлина и върху схващането, че всичко въ природата има символично значение. А днешната химия наново прѣгръща старитѣ схващания на алхимията за прѣвърщането на елементитѣ единъ въ другъ, за единството на материята, Учението за относителността, за радиоактивността хвърлятъ мостъ къмъ окултното.

Въ цѣлия свѣтъ днесъ, повече отколкото всѣкога, има окултни Учители, които повдигатъ високо гласъ за по-голѣма искреностъ въ всички срѣди всрѣдъ хората — да се признае, че наистина въ окултизма сж вѣчнитѣ пжтеки на спасение и възходъ. Окултизмътъ въ своитѣ нови форми днесъ не се явява, нито като рушителъ на старото, защото то само се руши, нито като неговъ реформаторъ — рухващото нѣма нужда отъ реформа. Трѣбва съвсѣмъ ново. Окултизмътъ не създава и религии въ днешния смисълъ на думата. Той влага въ схващането за всичко отвждно, невидимо, чиста наука. Той

ни казва, че може да опитаме, въ проявитъ имъ, Бога и душата, и че пжтекиѣ на тѣзи опитности могатъ да се изучаватъ и усвоятъ. Той ни казва пакъ, че разрѣшението на всички свѣтовни проблеми се крие вжтрѣ въ самия човѣкъ. Той ни казва, че доброто на цѣлия свѣтъ се достига чрѣзъ работата на отдѣлната личностъ за постигането на доброто. Той не се обявява противъ науката, напротивъ, окултизмътъ влага и дава методитѣ за чисто експерименталното проучаване на всичко онова, което до сега се виждаше като чисто абстрактно. То счита вѣрата не като абстрактно прѣживѣване, но като изразъ на опитностъ и положително знание. И въ този смисълъ самата вѣра като методъ може да се проучи. Сжщо и за любовта, която може да се опита въ нейното най-чисто естество и която окултизмътъ счита за най-важното въ живота.

Новото учение се занимава съ живота не като врагъ на човѣчеството и напрѣдка, но като единъ наученъ елементъ, който поставенъ на своето мѣсто дава своитѣ полезни резултати. Новото учение не се стрѣми да руши съврѣменитѣ социални форми — държава и пр. Това сж само прѣходни форми въ историята и развитието на човѣчеството. То се стрѣми да повдигне съзнанието въ човѣка, че единствената държава въ свѣта, това е вселената; че единствениятъ господаръ въ живота е Богъ и единственатъ сила — любовта.

Е. К.

Какво благородство и милосърдие се поражда, когато се вживѣешъ въ положението на нѣкоя душа.

Колко е сладка радостта, когато посрѣщнешъ своя братъ съ довѣрие и чистота, като че ли прѣдъ тебъ е Господъ Богъ.

Уменъ е този, който намира смисълъ въ противорѣчията, що му идатъ чрѣзъ неговитѣ ближни. Такъвъ човѣкъ не може да мрази.

Задъ отношенията на другитѣ къмъ тебе, и задъ твоитѣ отношения къмъ другитѣ виждай една разумна сила, която дѣйствува.

Самонаблюдението е основа на знанието и условие за самовладение.

Уменъ е този, който и въ погрѣшките си види нѣщо красиво. Такъвъ скоро ще се изправи.

Само едно дълбоко разбиране на живота прави човѣка търпеливъ и пълни душата му съ миръ и любовъ.

Седиръ.

Изъ моитѣ спомени.

(Продължение отъ книга 8 — 9).

Законитѣ на вътрѣшния животъ.

Веднѣжъ попитахъ Андреаса, какво трѣбва да прави единъ народъ. Той каза:

— Както за народитѣ, така и за отдѣлнитѣ личности едно е необходимо: любовъ къмъ ближия. Единъ народъ трѣбва да прави, каквото и отдѣлната личностъ. Той трѣбва да работи, и не трѣбва да се бои отъ разваляне на спокойствието и харчене на срѣдства, за да помогне въ случай на нужда на други народи.

Другъ пжтъ Андреасъ казва:

— Всичко ни иде чрѣзъ клишета (образи), и то било че пжтъ имъ ги води тукъ долу, било че човѣшкитѣ желания ги привличатъ. Съвокупността имъ сбразува Божия планъ, т. е. това, което Богъ е приготвилъ за насъ и за всички творения. Има космични клишета. Когато нѣкое отъ тѣхъ дойде до човѣка и послѣдниятъ го отблъсне, то се връща втори пжтъ; ако го отблъсне пакъ, връща се трети пжтъ; и ако пакъ го отблъсне, тогазъ си отива отъ него окончателно. Въ всѣки случай, ако човѣкъ го приеме на втория пжтъ, ще има по-голѣми мжнотии при своята работа, отколкото ако бѣше го приелъ още при първия пжтъ. Ако го приеме на третия пжтъ, то откритието му ще му костува голѣми трудове. Това, което тукъ подразбирамъ подъ човѣкъ, се различава отъ туй, което подразбира психологията подъ тая дума. Като говоря за човѣкъ, подразбирамъ човѣшкия духъ, истинското азъ, — туй, което е по-горѣ отъ обикновеното съзнание. Чрѣзъ своя опитностъ добихъ най-голѣма сигурностъ въ съществуването на Божественъ Принципъ, който ръководи човѣка стѣпка по стѣпка съ голѣма грижливостъ и нѣжностъ.

Веднѣжъ го попитахъ:

— Какво да пожелаея?

— Докторе, отговори Андреасъ, азъ знамъ само едно нѣщо: човѣкъ трѣбва да желае да изпълнява волята на Бога, да направи всичко възможно, и повече отъ възможното, и да не се грижи за „останалото“.

— И това останалото въ изобилие обгръща всичко: наука, сила, трансцендентални способности!

— Четете евангелието: законътъ е простъ; вашиятъ девизъ е служенето. Този, който обслужва другитѣ, единъ день ще бжде обслужванъ отъ ангелитѣ, Азъ и ти, докторе, които искаме да изпълнимъ волята на Небето, трѣбва съвсѣмъ да се забравяме винаги и на всѣкъждѣ въ служене на другитѣ.

* * *

По това време се бѣше появила една комета и цѣлъ свѣтъ искаше да я види. Уловихъ се за този прѣдлогъ, за да изведе Андреаса на нощна разходка, което той впрочемъ много обичаше, както и азъ.

Една нощъ електрическиятъ тренъ отъ улицата на инвалидитѣ ни заведе въ долината Фльори. Отъ тамъ по горски пѣтеки отидохме на полянката Випакубле, дѣто цѣлиятъ почти небосводъ бѣще видимъ, и можехме да изучаваме, която си искаме звезда. Нощната красота ни привлече и ние слѣзохме къмъ тъмната и шумеща гора, разговаряйки за това — за онова.

Какъвъ миръ при излизане отъ трѣскавия градъ! Каква е свѣжестъта на ароматния въздухъ тукъ! Красотата на природата проникваше въ всичко: когато вървѣхме край чиститѣ малки езера или когато отдалечавахме клонитѣ на храститѣ, въ които ясно се отдѣляше вика на нощнитѣ животни, или когато на нѣкоя полянка луната ни показваше високитѣ покриви и кули на нѣкой старъ, петвѣковенъ чифликъ. Говорихме много за астрономията.

Изкарахме единъ кжсъ сънъ въ гората и въ ранна сутринъ продължихме разходката. Андреасъ говори за една невидима планета, която е доста близка до нашата земя.

Между другото той каза:

— Кометитѣ сж дрѣха на сжщества, както тѣлото ни е дрѣха на нашата индивидуалностъ. Всички небесни тѣла сж дрѣхи на сжщества, които не познаваме, и всѣки отъ тѣхъ изпълнява своята служба. Колко нѣща щѣхме да знаемъ, ако бѣхме смирени!

* * *

Веднѣжъ имаше наводнениѣ въ басейна на р. Сена. Парижитѣ прѣдградия бѣха много пострадали. Имаше опасностъ за цѣлия Парижъ. Двѣ седмици не бѣхъ посѣтилъ Андреаса, понеже имахъ прѣтрупана работа въ болницата. На първата свободна сутринъ го посѣтихъ. Стелла дойде и ни донесе млѣко съ кафе. Говорихме за наводнението, което траеше отъ двѣ седмици и опустошаваше Парижъ и околността. Говорихме дълго за причинитѣ на това нещастие. По едно време потънахме въ мълчание, и азъ мислѣхъ за хилядитѣ страдащи, за анемичнитѣ жени, за злѣ храненитѣ дѣца — безъ подслонъ, топлоиво и хлѣбъ. Стелла ни бѣше оставила. Андреасъ мълчеше, потъналъ въ дълбоко размишление. Вънъ дъждътъ блѣскаше на прозорцитѣ. Една сънливостъ ме обзе за доста дълго време. Стори ми се, че единъ човѣкъ влиза въ стаята. Той бѣше съ високъ ръстъ; не можахъ да различа нито лицето, нито облѣклото му. Видѣхъ само че свѣтлина излизаше отъ него. Слѣдъ това всичко стана пакъ тъмно. Отворихъ очи: Андреасъ бѣше правъ до менъ съ изправена глава и изпѣчени гърди. Отъ него излизаше нѣщо като флуидична аура (свѣтлина), свѣжа и силна. Една тайна имаше между насъ, и ми мина мисълта, че ние двамата бѣхме съединени въ „името на Нѣкого“.

Андреасъ ми каза съ единъ гласъ безъ глѣмбъръ:

-- Ще отидешъ и ще намѣришъ тѣзи и тѣзи лица (и той ми назова единъ шивачъ отъ ул. „Батиньолъ“ и една великосвѣтска жена позната на цѣлия Парижъ съ елегантността и блѣска на дома си) и ще ги помолишъ отъ мое име да се ангажиратъ въ три нѣща: да не злословятъ, да не се защищаватъ, който и да ги напада, и да се молятъ за всичко, което намѣрятъ за полезно, додѣто молбитѣ имъ бждатъ чути, даже и цѣла нощъ, ако е нужно. И ти ще се заемешъ съ всѣки единъ отъ тѣхъ. И ако вие тримата се държите твърдо до Еньовъ-денъ, нѣкои нещастия за вашето отечество ще бждатъ избѣгнати. Това е, което Небето обѣщава.

Писмото на Теофанъ.

Веднѣжъ Андреасъ ми каза:

— У Теофанъ има нѣщо, което не може да се долови съ сътивата, което не може да се подаде на външно изслѣждане. Азъ не знамъ, какво е то. Мисля, че съмъ обходилъ ада и рая, но изгледътъ на никое сѣщество не прилича на този, за когото ви разправихъ и който ми спаси живота отъ неминуема смъртъ. И атмосферата на някоя сила не прилича на свѣтлината, която го заобикаля. Обносикътъ му, поведението му, тонътъ на гласа му, погледътъ му, жестоветѣ иматъ най голѣмо разнообразие. Въ нѣкои случаи вдъхновеното лице на трибунъ, другъ пжтъ бащинскиятъ видъ, който има единъ добъръ баща, трети пжтъ очарователната усмивка на ангелъ, който при минаване по улицата проявява състрадателно утѣшение на една бѣдна жена, чийто мжжъ закъснява по кабаретата; въ палата прѣдсказва студено на князъ нещастията, които ще го сполѣтятъ. Той устоява на голѣма умора, на безсъница, на трудноститѣ на нерѣшени проблеми, възкрѣсява мъртви, заповѣдва на морето, на земята, на невидимитѣ, и повтаря, че не знае и че нищо не може. Знае, въ коя пагода се намира този или онзи ръкописъ, знае въ кой планински кжтъ расте известно рѣдко растение. Той дава цѣнни съвѣти на работника, свещеника, моряка, търговеца, артиста, учения. Безъ ласкателство той къмъ всѣкого проявява внимателността, която вѣжливостта изисква, и много велики на земята се считатъ честити да се приближатъ до него.

Слѣдующето ми посѣщение завари Андреаса, че рисува върху вази въ норвежки стилъ; додѣто той рисуваше, азъ го попитахъ за нѣкои обяснения за молитвата, на която той, изглеждаше, че отдава голѣмо значение. Той отговори:

— Вашата кабала туря на чело на своето обучение една аксиома, която вие може би сте чели много пжти, но безъ да ѝ обърнете внимание. Тя е: „Всичко е одушевено“: така казва Симеонъ Бенъ Йокай.

Азъ кивнахъ глава утвърдително.

— Ако физичната ви личностъ е ограничена, то вашата астрална личностъ, умствена и пр. сж сящо така ограничени. Единъ орангутанъ е седемъ пжти по силенъ отъ човѣка. Защо да нѣма невидими сѣщества по-силни отъ това, ще наричаме човѣшка воля. Когато нѣкое отъ тѣзи сѣщества ви хване за врата и ви разклати, както вие правите съ нѣкой заекъ, какво ви остава, освѣнъ да викате за помощъ? Това е именно молитвата. Когато сте нападнати

въ гората, ако сте обичани отъ слугитѣ си, тѣ ще ви защитятъ. Слѣдователно, човѣкъ трѣбва да се старае да бжде обичанъ отъ служителитѣ на небото, т. е. да върши волята на Бога.

— Вървайте ми, прибави той, когато Стела влизаше, за да сѣдне до насъ, че има само едно нѣщо, чрѣзъ което човѣкъ може да побѣди свѣта.

— Не го казвайте, извика Стела. Ще му потърся писмото, което ти знаешъ.

И тя тичешкомъ се изкачи въ стаята си и като се върна, ми подаде китайска хартия, грижливо пазена въ коженъ портфейлъ.

— Четете, каза тя съ важенъ тонъ. На листа бѣха написани нѣколко реда на френски, съ бързъ почеркъ, подобенъ на Наполеона, само че още по енергиченъ. Безпричинно вълнение ме обзе, когато бавно дешифрирахъ йероглифитѣ. Ето текстътъ:

„Мое дѣте, не трѣбва да се обезсърдавате, както правите. Вие носите у себе си вѣчната сила, чрѣзъ която съществуватъ космичнитѣ армии. Това е любовта. Тя е баща на туй, що наричаме врѣме, добро, зло, удоволствие, скръбъ. Тя е великиятъ Учителъ, отъ който учатъ всички уроци. Тя е лозинката, която отстранява пазачитѣ на всички храмове; тя е мечътъ, при вида само на който всички неприатели избѣгватъ. Тя познава прѣчкитѣ, които поставя злото, виждайки въ тѣхъ само слабостъ. Тя забравя миналото, бждещето не я безспокои; познава само настоящето. Излива безъ да държи смѣтка, всичкото си богатство въ всѣки моментъ на настоящето. Тя е фениксъ който се жертвува постоянно и получава слѣдъ всѣка жертва голѣмо съкровище отъ надежда и свѣтлина.“

Прочее, Стелла, продължавай пжтя си и никакъ не се страхувай. Ако си направила 50 пжти сжщата жъртва, бжди готова да я сторишъ още 50 пжти, ако ти я пожелаятъ.“

Подписътъ бѣше нечетливъ, но азъ бѣхъ сигуренъ, че бѣше отъ Теофанъ.

— Това писмо, ми каза тя, слѣдъ дълго мълчание, получихъ съ посрѣдничеството на китайския посланикъ. Не намирате ли, че думитѣ на този . . . човѣкъ носятъ, макаръ и толкозъ години да сж се минали отъ тогазъ, такъва сила, която подобно на зефиръ, напоенъ съ горски аромати, дава човѣку нова надѣжда и буди прѣдчувствие за единъ непознатъ рай.

— Кой е Теофанъ, кой е той?

— Но, докторе, вървашъ ли, че ако го знаехъ, бихъ ти го казалъ? Вървашъ ли, че ако той иска, нѣма да ти го каже? Мислилъ ли си сериозно за истинската дисциплина на сжшинскитѣ тайни?

— Най сетнѣ, Христосъ бѣше казалъ: „Ето азъ съмъ съ васъ прѣзъ всичкитѣ дни до скончанието.“

— Да, Той каза това на своитѣ апостоли, Ако Той живѣеше сега, щѣше да носи съврѣменното палто, вмѣсто роба. Трѣбва да свикнешъ съ тѣзи идеи, за да схванешъ по-ясно възможното присжствие и днесъ на П р и я т е л я. Чети, изучавай и ще видишъ, че нищо не е невъзможно за Бога .

— Да, азъ разбирамъ, че трѣбва да се мълчи. Отъ друга страна, струва ми се, че интимното общение на душата съ Бога е тъй ва-

жно, тъй свещено, че никога не бихъ смѣялъ да говоря за него.

— Най-сетнѣ, спомни си още, че бѣхме прѣдупрѣдени: „Когато ви кажатъ, че тукъ е Христосъ или тамъ, не отивайте.“

И слѣдъ кжсо мълчание той каза:

— Туй е всичкото, което можемъ да ви кажемъ за Теофанъ. Останалото зависи отъ васъ, Когато вие дадете доказателство за добра воля, когато нѣма да се побонте да вземете пжтя за неговото Царство, вие ще го срѣщнете. Може би, вие ще го видите на улицата или у васъ, или у нѣкой първенецъ, или въ нѣкоя колиба, или другадѣ. Но сигурно, той ще дойде при васъ, когато проявите смирение и милосърдие, които сж бѣлегътъ на синоветъ на Свѣтлината. Вие не знаете, кой е той, но той знае, отъ дѣ идете и дѣ отивате. Отъ друга страна, спомнете си, че лѣкарътъ е за болнитѣ, а не за здравитѣ. Веднѣжъ го видѣхме заедно двамата съ Стелла. Вѣроятно ще ни посѣти още веднѣжъ, прѣди да напуснемъ земята.

— Вие мислите ли да умирате? — попитахъ зачуденъ. Защото отъ четене знаехъ, че човѣкъ, достигналъ до такива знания и мощъ, каквито чувствувахъ въ събѣседника си, трѣбва да може да продължава земния си животъ, колкото си иска.

— Легендитѣ за еликсира на дългия животъ сж вѣрни, ми каза Андреасъ. Имало е такива хора, има и сега нѣколко души, които сж на тази земя отъ нѣколко вѣка насамъ. Вие познавате нѣкои отъ тѣхъ, но азъ нѣма да ги назова съ имената имъ.

Часътъ напредваше. Сбогувахъ се съ съжаление съ приятелитѣ си. Обаче, богатството на новитѣ идеи, които ми дадоха, бѣше доста голѣмо, и азъ въ продължение на слѣднитѣ нѣколко мѣсеца имахъ достатъчно случаи да черпя отъ него,

Китаецътъ

Андреасъ очакваше отъ нѣколко деня като гостенинъ единъ старъ китаецъ съ извѣстно име Цунъ - Хингъ. Не знаехъ, какъ той, тъй знаменитъ, богатъ и могъщъ, бѣше на гости у Андреасъ. Той дойде една вечеръ слѣдъ вечеря съ твърдѣ демократиченъ файтонъ придруженъ отъ единъ мандаринъ и единъ морякъ. Азъ бѣхъ поканенъ на тѣзи приятни събрания, дѣто единъ желтоликъ, господаръ слѣдъ императора на 400 милиона народъ, достатъчно силенъ да тури въ затруднение цѣлата европейска дипломация, говорѣше съ простота съ единъ простъ войникъ, съ единъ неизвѣстенъ лѣкаръ и единъ антиктаръ.

За да направи честь на своя гостъ, Андреасъ бѣше наредилъ една отъ стаитѣ въ китайски стиль: едно широко абаносово легло, рогозки, бродирани кошници, етажерки съ скжпи минерали и бронзови прѣдмети, великолѣпна кадилница, поставена на земята съвсѣмъ видоизмѣняваха малката стая.

— За всичко това колко разноски сте направили! казахъ на Андреасъ.

— Да, докторе, ориенталецътъ обича формитѣ. Не трѣбва да оскърбяваме никого. Нѣкога, когато азъ ходихъ на гости у този князь,

всички негови хора бѣха на кракъ. Ти не си въ течение на тѣхнитѣ формули на учтивостъ. Трѣбва да уважаваме навицитѣ на старцитѣ.

Разговорътъ на гостенина бѣше за много нѣща: за наводнението и пр. Той говорѣше добръ френски. Андреасъ каза:

— Прѣди стотина цикли, ако говоримъ съ езика на китайскитѣ астрономи, нашитѣ европейски народи сж знаели, че сжществуватъ богове, богини, гении, флуиди. Тѣ практикуваха култъ къмъ тѣхъ, и нарушаваха закона на Върховния, както правятъ днесъ въ страната на нашия високоуважаемъ приятель. Тѣй върви свѣтътъ отъ крайно лѣвото къмъ крайно дѣсното. И ако нѣкога Конгъ-Це търсилъ не измѣнното въ срѣдата, тѣ го търсятъ въ хаоса на петтѣхъ елемента, вмѣсто — въ духовното равновѣсие на Пятя.

Гостътъ се обърна къмъ мене и каза:

— Какво знае нашиятъ братъ ученикъ за духовнитѣ сили, които причиняватъ наводненията?

— Азъ знамъ само това, което е писано въ печатанитѣ книги. Какво бихъ могълъ да кажа азъ, което вие да не знаете, вие двама мъдрецъ. Азъ съмъ чель доста древни книги. Всички народи въ естествено състояние знаятъ, че тѣзи духовни сили сжществуватъ, има редъ сжщества, които физичнитѣ ни очи не могатъ да възприематъ.

Андреасъ каза, като се обърна къмъ мене:

— Наблюдавай тая скала съ всичката си сила, т. е. по начинъ, че силъ ти да не бждатъ заняти другадѣ. За цѣлѣта освободи неподвижното си тѣло отъ треперенето, причинено отъ движенията, които то е вършило малко прѣди опита, освободи се отъ спомена за тѣзи движения. Прѣмахни отъ своя флуидъ всѣко прѣдшествоващо влияние, отъ ума си всѣка странична мисль, Гледай съ затворени очи и слушай съ затворени уши. Тогазъ ти ще видишъ духовнитѣ сили на тая скала, ще видишъ гениятъ ѝ, и ако силата ти е равна на неговата, ще можешъ да говоришъ съ него, защото твоятъ духъ разбира всички нарѣчия. Всичко сжествува: фавни, сатири, силви, нимфи, дриади и пр,

Китаецътъ каза;

— Когато сжществата достигнатъ една степенъ на развитие тукъ на земята, боговетѣ ги взематъ и ги отнасятъ на друга земя. И тѣй, този свѣтъ е море съ безчислено много вълни. — И като се обърна къмъ мене каза: Гледай на него, братко, съ твърдо и благочестиво сърце. Никое сжщество не трѣбва да се бои. Никое сжщество не е прѣзрѣно. И ти самъ, знай, че си нищо, и ще знаешъ всичко. Но ако искашъ да бждешъ всичко, ще станешъ на нищо,

— Говорй още, мъдри й отче, казахъ азъ, защото силно чувство бѣше оживило думитѣ му, и азъ чувствувахъ къмъ него симпатия отъ благодарностъ.

— Азъ ще мълча, отговори той, като се обърна къмъ Андреаса. Защото ти, който си се борилъ съ дракона, само ти можешъ да дѣйствувашъ. Азъ знамъ само да говоря. Ти си бащата на този братъ ученикъ. Отвори му една отъ бѣлитѣ порти; постави му тамъ ухото, за да чуе нѣщо отъ отвѣдното; затвори око-то му за тукъ ашната тѣмнина, за да види отвѣдното.

Андреасъ каза:

— Ти чу. Желаш ли да опитаме?

— Какво да опитаме? казахъ азъ. Но послѣ веднага разбрахъ и прибавихъ: Да, стига и вие да бждете тамъ, и да не трае твърдѣ дълго.

— Една или двѣ минути. Настани се добръ.

Но едвамъ той изрече послѣдната сричка, и стаята изчезна отъ моитѣ очи. Азъ се почувствувахъ правъ. държѣнъ за ржка отъ Андреаса. Цунъ-Хингъ ме гледаше. Появи се една врата, подобна на врата отъ далечния изтокъ, и изчезна; послѣ една широка рѣка, осѣяна съ китайски кораби, послѣ оризища, една планина, горичка, пещера. Всичко туй се мѣнѣше твърдѣ бързо, както картинитѣ на филма, но съ крайна чистота. Послѣ видѣхъ сжщества отъ невидимия свѣтъ.

Андреасъ ми каза:

— Ще си припомнишъ всичко това, нали?

Азъ направихъ утвърдителенъ знакъ. Слѣдъ туй всичко изчезна, и азъ се намѣрихъ пакъ въ китайски наредената стая, съ присѣтствующитѣ въ сжщото положение.

— И така, докторе, — ми каза Андреасъ, отговаряйки на една тайна моя молба, съ бавенъ гласъ, при което лицето му прие неподвижност и огнѣтъ на погледа му се засили, — работи, работи и бди!

Часътъ удари 12. Жълтиятъ секретаръ влѣзе и азъ се сбогувахъ.

Припомнени мисли.

Белико е състоянието на душата, когато смогне да заличи всичкото черно минало; тогазъ тя се окжпва въ кристалнитѣ води на живота, и радостта е радость на изнуренъ, но разтоваренъ пжтникъ.

Доста е да живѣемъ съ радостта на човѣкъ, който е простилъ.

Да простишъ нѣкому, значи да скжсашъ веригата, що те свързва; и радостта е радость на птичка, освободена отъ своята клѣтка.

Който прости, вижда Бога. Който види Бога, само той може да прости.

Голѣма е радостта, когато видишъ нѣщо красиво въ своя братъ въ момента, когато той мисли, че служи Богу, а тебъ снеправдава.

Колко се усилва силата на душата, когато вникнешъ въ услвията и прозрѣшъ тѣхния смисълъ, който е вложенъ съ Провидѣнието за твое добро.

Каква свѣтлина озарява ума, когато разберешъ причинитѣ на радостта и скръбта.

Особена е радостта, що се изпитва, когато намѣришъ смисълъ въ страданията и разберешъ, че тѣ сж велико благо.

Мара Бѣлчева

I

Вихрушка прѣфуча, дъжда прѣмина
на птичкитѣ презъ пѣстритѣ перца.
И букитѣ намѣтнати съ коприна
отърсватъ младитѣ листца.

Приказва нови приказки небето
И пролѣтни надѣжди вредъ цвѣтятъ.
Унесенъ славея си лѣй сърцето.
Усмихва се и моя стрѣменъ пѣтъ.

II

Далечъ отъ шумъ, срѣдъ планината
презъ сѣнцитѣ, срѣщу зората;
срѣдъ ароматна тишина
слѣдя си мисълъта — сърна.

Къмъ извора летя съсъ нея
съсъ вѣчността си да се слѣя, —
отъ тамъ, отъ дѣто съмъ дошла
И вмигъ, изчезне тя — стрѣла —

Звънецъ, проврѣ се шумъ и врѣва,
И тукъ отново ме смущаватъ
Не нося ли азъ своя миръ,
не ще го найда въ цѣлъ всемиръ.

Псалми за живия Богъ.

(Продължение отъ бр. 8-9.)

Псаломъ петнадесети: ПРАВДА.

Правда сж пжтищата на нозѣтъ ономува, който познава Твоята велика Правда.

Голѣма е Правдата на скрижалитѣ, но по-велика е Правдата на любовта.

Основата на безкрайното платно, що ткаешъ съ вѣкове, е Правда. Правда е всѣка нишка, всѣки бѣгъ на сновалката и всѣки ударъ на твоя станъ.

Благословенъ Творецъ! Научи ни да ходимъ по пжтищата на Правдата, за да разумѣемъ най-великото—Любовта. Научи ни, на ступения жертвеникъ на Правдата да Ти принесемъ плодове на Любовъ, защото не съ Правдата, а съ любовта Ти ни прещавашъ.

Правда сж пжтищата на слънцето, но свѣтлината му е Любовъ. Правда е законътъ, написанъ съ строги знакове, но опрощението е Любовъ.

Пророкътъ на Правдата приготи пжтищата на другия пророкъ, който донесе запаления свѣтилникъ на Любовта.

Научи ни да ходимъ по пжтищата на Правдата, за да носимъ Любовта!

Псаломъ шестнадесети: РАДОСТЪ.

Радостъ изпълня свѣта, когато има радостъ въ душата.

Колко е велико да живѣе радостта въ сърцата ни, да може да я срѣщаме на всѣка стѣпка — навсѣкждѣ да чуваме звънката ѝ пѣсень.

Между сѣнцитѣ на измамата, срѣдъ риданието и страшния вой отъ мжкитѣ, ухото на чистия пакъ дочува тихата, неземната пѣсень на радостта, която нивга не е сѣквала отъ памти вѣкове

Кога ще стане и нашето ухо будно за вѣчната, неотминаваща радостъ?

Въ радостъ зачена Той Своето творение. Печатъ на радостъ има дѣлото на ржката Му, но ние въ дългия си пжтъ припознахме сѣнцитѣ за истина и диримъ въ сѣнцитѣ загубената, забравената радостъ!

Свѣтътъ е украсенъ като за празникъ. За празника на радостта пѣятъ птицитѣ въ гжстия шумахъ, за празника на радостта звѣнтятъ крилцата на пчелитѣ, и звѣздитѣ, наредени по купола на Твоя домъ готвятъ безмълвно тържество пакъ за празника на Твоята радостъ.

Ти си радостъ, Господи! Сами ние сътворихме воплитѣ на мжката, защото загубихме радостта, търсейки измамата въ тъмната доли на сѣнцитѣ.

Ти си радостъ. Направи да се върнемъ при Тебе, да дойде тя гостенка у насъ, за дз я откриемъ на всѣка стѣпка.

Псаломъ осдемнадесети; СЛЪНЦЕ.

Какъ мога да разкажа съ думи любовта, що имамъ къмъ тебе, мое слънце! Душата ми копнѣе, кога те чака, за да я обгърнешъ въ своята огнена прѣгрѣдка.

Слънце — велико сърце на богатство и щедростъ! Кога е твоятъ празникъ, да ти принесемъ най-скъпите си дарове, приготвили сърцата си. облѣкли доспѣхите на любовта!

Слънце, огнено око, що раздирашъ тъмните завѣси на нощта, разпрѣсни съмнѣнието въ душите ни и ни научи, съ какви слова да те възхвалимъ, съ какви пѣсни да изкажемъ радостта за обилните ти добрини, съ които ни даришъ.

Чуй, кога то бѣгашъ въ своя вихренъ пѣтъ, пѣсните на малките дѣца.

Велико щедро сърце, което никога не взема, а само дарява, погледни ни, кога те чакаме, разтворили душите като цѣтове за твоята огнена цѣлувка.

Ние те чакаме, както се очаква царски синъ на побѣдна колесница, както се посрѣща тръгналъ отдалеко скъпъ и дълго чаканъ гостенинъ.

Псаломъ осемнадесети; ТЪРПѢНИЕ.

Когато вървишъ къмъ планината въ късенъ часъ, и полето е обвито въ тежки мъгли, отъ които се не види чистия връхъ, нито звѣздната низа по небето, не се връщай назадъ и стѣпвай търпеливо.

Въ пустото поле ще чуешъ смѣтни викове, които искатъ да смутятъ сърцето ти, но ти се не отчайвай и не напускай пѣтя, що води къмъ върха.

Мъглата е долу. На върха е чисто. Отъ тамъ се вижда изтока като синя зѣница, що наднича изъ полуотворени рѣсни.

Търпѣние, кога то крачимъ въ мрачните покрити съ мъгла поля. Не ще се продължи безкрайно мъката за чистата усмивка на планинския връхъ. И звѣздите тамъ ще видимъ и ще дочакаме огнената черга, изъ която ще излѣзе колесницата на идващия день.

Нозете ни съ мъжа се придвижватъ, кога то ходимъ къмъ планината на нашето възхождане. Тежи съмнѣнието и гъстата мъгла, която не ни дава да погледнемъ надалеко. Нека да си спомнимъ въ тоя часъ великото търпѣние, съ което Търпеливиятъ ни чака, за да дочакаме и ние часа да стигнемъ тамъ, дѣто не идва мъглата на душното поле.

Търпѣние! Нека смѣтни гласове като на грабливи нощни птици долитатъ до насъ. Горѣ тамъ друга музика звучи. Пѣсенъта на ранното пробуждане ще събуди затихналата музика въ душите ни.

Великото търпѣние на Вѣчния ще ни доведе до деня, приготвенъ за насъ въ дългата низа на вѣмето. Тогава ще се родимъ отново.

(Слѣдва.)

П. Г. Пампоровъ

Въ миръ и свѣтлина.

На пжтъ за най-високия връхъ, на пжтъ за Божия връхъ — Мусалла:

Дъждъ, мъгли, студени дни.

Да отложа ли? — Не! . . .

Нагоръ къмъ върха! Макаръ и въ бури, дъждъ и снѣгъ! Дълбоко въ душата тихиятъ гласъ шепне: — Иди, тамъ е толкозъ хубаво! Ще бжде ясенъ день! Ще бжде слънце и лжчи! Иди!

И тръгвамъ азъ въ дъжда.

Вечерь. Навънъ е мрачно и студено. Камината се смѣе. Буенъ огънъ пламти и пѣй.

Какъ мило е всрѣдъ близки на планината при буенъ огънъ, що разказва приказки за слънцето за младостъта, за свѣтлината!

Сънувахъ сънъ. Учителътъ ни учи и нова пѣсень ни прѣдава. „Да живѣемъ въ миръ и свѣтлина!“

„Въ миръ и свѣтлина.“

Трепги сърцето въ радостъ и омая, унесено отъ сладката мелодия на новата пѣсень.

„Да живѣемъ въ миръ и свѣтлина.“

Прѣкрасенъ слънчевъ день. Вѣтрецъ повѣва, птичкитѣ пѣятъ, рѣката бучи, всичко се радва. И синьто небе, и ведриятъ просторъ слѣдъ дъжда — като че даватъ крилѣ да литне човѣкъ въ висинето, поемайки чистия, благодатния въздухъ на Мусалла!

Душата се събужда за новия животъ, съ новата пѣсень, въ новия день — день на Слънцето и радостъта.

„Да живѣемъ въ миръ и свѣтлина!“

Богъ да живѣе въ тебе!

Въ това е върховното щастие и висшата радостъ. Да бждешъ жилище на Духа на свѣтлината и Любовта. Та има ли щастие, има ли радостъ, която може да се сравни съ тая?

Да бждешъ синъ на Слънцето, облѣченъ еъ дрѣхи отъ свѣтлина и бисерна роса, свободенъ, мощенъ и крилатъ — да лѣтишъ съ бързината на свѣтлинати изъ цѣлата земя, за да помагашъ на всички страждущи души; да разговаряшъ съ звѣздитѣ, да ходишъ на гости на слънцето, да бждешъ гражданинъ на небето, на Божия градъ, да бждешъ Божи Синъ, получилъ своето царско наслѣдие, прѣдначалено ти прѣди вѣковетѣ.

Растенията сж дѣца на ангелитѣ, животнитѣ сж дѣца на архангелитѣ, а човѣкътъ е дѣте на самия Богъ — храмъ на Всевишния.

И когато той доброволно отвори вратитѣ на своя умъ за свѣтлината на Вѣчната Мъдростъ и прозорцитѣ на своето сърце за лжчитѣ на неизмѣнната Божия Любовъ, тогава Силата на Духа ще го посѣти, и той ще възкрѣсне отъ гроба.

И тогава той ще живѣе въ Бога, и Богъ ще живѣе въ него.

В Ъ С Т И.

Лѣтно училище по окултни науки въ Шотландия.

Днесъ сме въ началото на едно сравнително изслѣждане на връзката между звѣзднитѣ пжтища и геологичнитѣ явления, живота на растенията, животнитѣ, човѣка и пр.. Всички тѣзи въпроси сж били обектъ на лѣтното училище въ Шотландия (въ гр Думбартонширъ) Живъ интересъ се проявявалъ отъ присѣтствуващитѣ къмъ разглежданитѣ въпроси. Присѣтствували около 150 души, дошли отъ много страни. Здравето и болестъта били основна тема, върху която говорили лѣкари, естественици, педагози, хигиенисти, социолози.

Важни реферати сж били посветени на металитѣ. Отъ тѣхъ ясно се виждало, какви сж отношенията между небето, земята и човѣка. Г-жа Колиско чела рефератъ за промѣни въ металитѣ при измѣнение въ съчетанията на съотвѣтнитѣ планети. Д-ръ Е. Колиско при разглеждане на физиологията на вжтрѣшнитѣ органи, обяснилъ споредъ изслѣдванията на Д-ръ Щайнеръ връзката между тѣхъ и металитѣ и, разгледалъ произхода на металитѣ чрѣзъ дѣйствието на планетитѣ върху земята. При таково разглеждане не се задоволяваме само съ обикновеното систематично разпрѣдѣкение на металитѣ, но вникваме по-дълбоко въ тѣхното естество.

Единъ отъ важнитѣ реферати билъ този на г-жа Д-ръ Ита Вегманъ върху приложението на металитѣ при лѣкуването. Тѣзи реферати върху металитѣ сж важенъ приносъ къмъ съврѣменното изучаване на тая областъ Чрѣзъ такива изслѣдвания се хвърля по-голъма свѣтлина и върху човѣшкото естество.

Д-ръ Вреде говорила върху луната, нейното развитие и нейната материя. Този рефератъ билъ държанъ отъ името на Астрономическата секция при „Гьотеанумъ“.

Хомеопатиченъ конгресъ въ Лондонъ. Между многото реферати, четенъ е билъ рефератъ отъ Д-ръ Е. Колиско за „Дѣйствието на малки дози,“ споредъ изслѣдванията на г-жа Л. Колиско. Опититѣ си тя е правила въ Окултния биологиченъ институтъ въ Щутгартъ. Основната идея на реферата е била да се изтъкне, че чрѣзъ подобни излѣдвания ще ни се разкрие новия свѣтъ на етерното дѣйствие на материята съ своето разнообразие, и едва тогавъ ще се схване, що е въ сжщностъ потенцирането (разрѣдяването) на разтворитѣ и какъ дѣйствува то. Рефератътъ възбудилъ голѣмъ интересъ. Д-ръ Цилеръ изтъкналъ слѣдъ реферата, че той съдържа съвсѣмъ нови възгледи върху дѣйствието на потенциитѣ (материя въ разрежено състояние) и че въ бждеще въ терапията потенцирането трѣбва да бжде приложено по различенъ начинъ.

Сдържание на 10 кн.

1. Мисль и свѣтлина 2. Ново направление на труда, Б. Боевъ. 3. Практически окултизмъ, А. Бертоли. 4. Духътъ на нероденитѣ. 5. Значение на физиогномията. 6. За окултната наука, Ел. Коенъ. 7. Изъ моитѣ спомени, Седиръ. 8. Припомнени мисли. 9. Стихотворение, Мара Бѣлчева. 10. Псалми на живия Богъ, G. Nordmann. 11. Въ миръ и свѣтлина, П. Г. Пампоровъ. 12. Богъ да живѣе въ тебе, Пампоровъ.